

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8322010223
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8322010223.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.08.2022, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/34/2022 zo dňa 16.05.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. na D.,
trvale bytom E., F. G. XXX,
G. H., t. č. vo výkone väzby
v ÚVV Košice od 28.11.2021,

u k l a d á :

Podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona a § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona sa pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona sa mu ukladá aj trest prepadnutia veci, a to zaistených mobilných telefónov:

1 kus NOKIA 3110s so SIM kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXVXXLTE

1 kus iPHONE 6s striebornej farby IMEI: XXX XXX XXX XXX XXX.

Podľa § 65 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 7 (sedem) rokov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej spoločnej dohode s osobou I. I. a na základe ďalších pokynov a usmernení zo strany doposiaľ neznámej osoby ukrajinskej štátnej príslušnosti, dňa 28.11.2021 pricestoval v skorých ranných hodinách z miesta trvalého bydliska v Českej republike do obce D. na osobnom motorovom vozidle značky A. J. A., čiernej farby, EČ: K. ktoré mu predtým na tento účel odovzdal v Českej republike I. I., pričom tak konal s úmyslom na presne nezistenom, vopred dohodnutom mieste pri obci Ubľa vyzdvihnúť desať člennú skupinu nelegálnych migrantov pochádzajúcich z tretích krajín a to šiestich štátnych príslušníkov E. H. L. nar. XX.XX.XXXX, M. N. nar. XX.XX.XXXX, I. B. nar. XX.XX.XXXX, L. L. nar. XX.XX.XXXX, O. P. nar. XX.XX.XXXX, L. B. nar. XX.XX.XXXX a štyroch štátnych príslušníkov I. L. Q. nar. XX.XX.XXXX, E. L. nar. XX.XX.XXXX, N. XMRAN nar. XX.XX.XXXX, C. L. nar. XX.XX.XXXX, ktorí nie sú občanmi Slovenskej republiky a ani nemajú na území Slovenskej republiky trvalý pobyt a ktorí v čase okolo 00:30 hod. dňa 28.11.2021 mimo hraničného prechodu, medzi hraničnými znakmi č. XXX a XXX, v služobnom obvode F. I. D., kataster obce R. nelegálne prekročili štátnu hranicu Slovenskej republiky smerom z Ukrajiny, pričom títo sa následne peši cez les od štátnej hranice presunuli do obce D., kde na príjazdovej ceste k hraničnému znaku č. XXX (OPS: S. XX.XX.XX,X, K. XX.XX.XX,X) čakali na vyzdvihnutie a ďalší odvoz a týchto nelegálnych migrantov mal obvinený A. B. za odplatu 500 až 1000 CZK previezť územím Slovenskej republiky a odviezť na presne nezistené miesto v Českej republike k čomu však nedošlo, pretože dňa 28.11.2021 v čase o 07:45 hod. bol spozorovaný neďaleko miesta úkrytu nelegálnych migrantov, ako sedí osobnom motorovom vozidle a následne bol hliadkou F. T. I. D. obmedzený na osobnej slobode,

Za to mu podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona uložil aj trest prepadnutia veci, a to zaistených mobilných telefónov:

1 kus NOKIA 31 IOs so SIM kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXVXXLTE a 1 kus iPHONE 6s striebornej farby IMEI: XXX XXX XXX XXX XXX.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zákona vlastníkom prepadnutých veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, pretože nevychádza z náležitého vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania z prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní. Konštatovanie súdu, že je zo spáchania žalovanej trestnej činnosti usvedčovaný sledom nepriamych dôkazov, ktoré na seba logicky nadväzujú, pričom si ani ničím neodporujú, je vágne a je len „zbožným želaním“ prokurátora, aby to tak bolo. Vo svojom vyjadrení k podanej obžalobe prostredníctvom obhajcu a, taktiež aj v záverečnej reči, obžalovaný pripúšťa, že sa dopustil skutku uvedeného v obžalobe, ale len v časti pricestovania do obce D. z Českej republiky na osobnom motorovom vozidle zn. A. J. A. čiernej farby EČV: K., no nie s úmyslom tam vyzdvihnúť - desaťčlennú skupinu nelegálnych migrantov z Bangladéša a Pakistanu - ale štátnych príslušníkov Ukrajiny, ktorí mali legálne prejsť cez hraničný prechod v obci D., ktorých mal odviezť do Čiech za účelom výkonu práce v Nemecku. V prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní nebol produkovaný ani jeden dôkaz, aby obžalovaný mal vedomosť o existencii nelegálneho prechodu štátnej hranice Slovenskej republiky 10-timi občanmi Bangladéša a Pakistanu. Komunikácia obžalovaného prostredníctvom mobilného telefónu i SMS správami s osobou menom „I. U.“, resp. I. I. z územia Českej republiky, sa týkala jeho požiadavky o „vyzdvihnutie nejakých Ukrajincov“. Je len zhodou okolností, že dňa 28.11.2021 v nočných hodinách, keď nelegálne prekročili štátnu hranicu 10-ti občania Bangladéša a Pakistanu, sa v rovnakom čase nachádzal v katastri obce D. aj obžalovaný, ktorý zrejme nepripravenosťou a zlou organizáciou spôsobil, že mu došiel benzín, mal vybitú batériu na mobile, pričom nemal funkčnú nabíjačku v aute. Ináč povedané „bol v nesprávnom čase na nesprávnom mieste“. Od občanov Ukrajiny, ktorých mal odviezť do Čiech, očakával peniaze a benzín, o čom sa dohadoval s I. U.. Keby mal funkčný mobil, tak by si určite prečítal SMS správu od I. U. o 00:23 hod. dňa 28.11.2021 v znení: „Do 1 hodiny budú na mieste, choď do B.“. Uvedené skutočnosti, t. j. že obžalovaný mal vybitú batériu na mobile a nefunkčnú nabíjačku v aute, v ktorom mal preukázateľne minimálne množstvo nafty (potvrdil to príslušník PZ svedok N. R.),

vo všetkých súvislostiach nevyhodnotil ako prokurátor v podanej obžalobe, tak ani prvostupňový súd v odôvodnený rozsudku. Za takejto situácie sa začal správať dezorientovane, bez znalosti miestnych pomerov a zmätočne. Rovnako dosť zmätočne konal aj pred príchodom do obce D., niekoľkohodinový pobytom v Q., návratom autom smerom do Čiech a opätovnou cestou do D. cez N., pri čom mu mala asistovať osoba menom M. S.. Podľa názoru obhajoby orgány činné v trestnom konaní nedostatočne a nedôsledne konali vo vzťahu k zisťovaniu totožnosti osoby I. I., resp. I. U., ktorý preukázateľne telefonoval z územia Českej republiky z telefónneho čísla +XXXXXXXX XXXX, ktoré je evidované na spoločnosť M. H. V. spol. s r.o. so sídlom v E.. Rovnako tak nekonali orgány činné v trestnom konaní aj vo vzťahu k zisťovaniu osoby majiteľky zaisteného osobného motorového vozidla zn. zn. A. J. A. čiernej farby EČV: K., aby bola vypočítaná ako svedkyňa k okolnostiam používania tohto auta obžalovaným. Rovnako nebol produkovaný jeden dôkaz, aby komunikoval s niektorým z nelegálnych migrantov z tretích krajín, prípadne inou osobou, ktorá by ho usmerňovala k ich pohybu na hraniciach, kde predtým blúdili celú noc po lese. Ako obžaloba Okresnej prokuratúry v Humennom, tak aj napadnutý prvostupňový rozsudok sú postavené na domnienkach, predpokladoch a dohadoch, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako je popísaný v ich výrokových častiach. Ako uviedol obhajca vo svojej záverečnej reči, teoreticky môžeme pripustiť, že obžalovaný konal tak, ako si to prokurátor a súd predstavuje - nezákonne - nie však vo vzťahu k 10-tim zaisteným nelegálnym migrantom z tretích krajín. Skutočnosť, že skupina nelegálnych migrantov bola nájdená v blízkosti miesta, kde sa v tom čase nachádzal obžalovaný, kde sa nenachádza hraničný prechod ani žiadna benzínka, v žiadnom prípade nemôže zakladať jeho trestnú zodpovednosť za zločin prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. d) Tr. zákona. Obžalovaný nekonal, nebolo to žiadnym spôsobom preukázané, v úmysle získať pre seba alebo iného priamo alebo nepriamo finančnú výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym príslušníkom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, neorganizoval nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky, ani také konanie neumožnil a ani nepomáhal pri tom, závažnejším spôsobom konania a to ani v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Tr. zákona a na viacerých osobách. Sme teda toho presvedčenia a názoru, že výsledkami vykonaného dokazovania ako v prípravnom konaní tak ani na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané, aby obžalovaný A. B. spáchal celý skutok tak, ako je uvedený v obžalobe a napadnutom rozsudku. Ak má byť súd presvedčený o vine obžalovaného, mal by tak urobiť bez akýchkoľvek pochybností. Ak tomu tak nie je, v danom prípade pochybnosti sú a je ich dosť, potom by mal súd postupovať v intenciách zásady „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obvineného - a obžalovaného spod obžaloby prokurátora podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodiť. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti, skutkové a právne úvahy, navrhol Krajskému súdu v Prešove ako odvolaciemu súdu, aby po prehodnotení výsledkov dokazovania a zvážení všetkých okolností podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok, podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol vo veci sám a podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku ho oslobodil spod obžaloby prokurátora, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred okresným súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa krajský súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred okresným súdom – konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

Krajský súd pri tomto postupe (aj keď obžalovaný v rámci odvolania to nenamietal) zistil, že okresný súd pochybil pri hodnotení skutočností rozhodných pre posúdenie naplnenie dôvodov pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (po jej úprave) z pohľadu vplyvu skutočnosti, že žalovanej trestnej činnosti sa dopustil v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, čo malo vplyv na určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému. Išlo však iba o také pochybenie, ktoré na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom po úprave výroku o treste bolo možné napraviť (v prospech obžalovaného) aj v odvolacom konaní.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že časť obsahu námietok obžalovaného prezentovaného v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že podstatná časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného.

V prvom rade je potrebné uviesť, že overiteľnosť tvrdení obžalovaného je potrebné hodnotiť v kontexte jeho vyjadrení v posudzovanom prípade, kde uvádzal, že po oslovení jeho známym I. I., o ktorom vedel, že má trestnoprávnu minulosť, potom čo mu ponúkol možnosť zarobiť si, pritom sa má stretnúť s osobou, ktorej totožnosť nepozná, kde po komunikácii s ňou mu je zdôrazňované „objednávatelom“ I. I., aby zostal kľudný, lebo o ľuďoch – Ukrajincoch, ktorých má previesť, nesmie nikto vedieť a nesmie o nich s nikým hovoriť. Obžalovaný sa na nič nepýta a od začiatku s tým súhlasí, nezaujímá sa ani o to, prečo je potrebné ešte jedno auto, no keďže sa mu I. I. zdal už podozrivý, preto sám od pôvodného zámeru, že zoberie so sebou aj brata, ktorý mal tiež auto, upustil. Obžalovaný pokračuje v komunikácii ďalej aj napriek tomu, že má ísť na nejakú benzínu, tam príde za ním nejaký človek, ktorý mu (im) vysvetlí, kam má ísť, súhlasí s tým, aj keď nebude vedieť, či pocestuje na Slovensko, do Maďarska, alebo do Rumunska. Nijako nehodnotí opätovnú požiadavku zo strany I., že je potrebné ešte jedno auto s vodičom a na jeho žiadosť oslovuje neznámeho kamaráta. Na to aj napriek tomu, že pôvodne mal použiť vlastné auto, auto mu zabezpečuje I. I., ktorý mu ho osobne neodovzdáva, ale preberá ho od osoby nejakého B., ktorý mu vysvetlí, čo sa od neho „očakáva“, s prideleným autom sa vracajú späť k I. a ten mu vysvetľuje, s kým bude cestovať a kam, kde ďalšie auto má riadiť M. S., ktoré nikdy pred tým nevidel a neopýtal sa ho, prečo a na čo s ním bude cestovať. Spolu prichádzajú do Q., kde mu bolo povedané, že ma čakať, nepýtal sa prečo, ani koľko, len sa mu má ozvať niekto z neznámeho čísla, no aj napriek tomu, že mal čakať, po tom čo mu medzi 22. alebo 23. hod. večer zavolala priateľka, kedy príde domov, rozhodol sa, že vycestuje späť do Českej republiky, preto poprosil M. S., aby ho odprevadil, no na to 100 kilometrov pred hranicou Českej republiky mu malo zazvoniť neznáme číslo, nevedel kto volá, ale táto osoba mu

vysvetlila, že bol s I. zle dohodnutý a že treba vycestovať do obce D. na slovensko-ukrajinskú hranicu, obžalovaný bez toho, aby oponoval, vyhľadal si v navigácii cieľ cesty aj napriek tomu, že nemal peniaze, postačilo mu ubezpečenie tejto neznámej osoby, že buď mu peniaze dá táto osoba alebo mu niekoho pošle s peniazmi, resp. mu peniaze pošlú na účet a to cca 100,- eur na natankovanie. Na to poprosil M. S., ktorý aj napriek tomu, že pôvodne mal cestovať za svojim synom na Ukrajinu, ktorý mal mať narodeniny, tak sa s ním vracal späť k hranici s Českou republikou, opäť s ním vycestoval smerom na ukrajinskú hranicu len preto, keby mu náhodou skončila nafta, keďže nemal peniaze ani na naftu, pričom keď cestovali naspäť, M. S. už nevidel, mal vybité telefóny, nemohol mu zavolať. Keď išiel cez tú obec D., mal už len naftu na päť kilometrov, preto sa snažil v tej obci hľadať pomoc, odbočil doprava, už si presne nepamätá a potom ho zadržali policajti. Nevie, kedy sa dostal do obce D., ani kedy odbočil doprava, prišiel na nejaký pozemok, kde nikoho nevidel a ľudia spali a práve preto, že zbadal policajné auto tak išiel za ním.

Okrem zjavnej snahy obžalovaného upravovať obsah svojich výpovedí podľa obsahu vyvíjajúceho sa dokazovania a výsledkov z nich plynúcich (pôvodne zamlčanie osoby I. I., či ďalšieho vodiča M. S., opakovane úprava počtu osôb, ktoré mal odviešť z hranice, na hranici sa ocitol náhodne, zablúdil atď.), krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že ak má osoba plnoletá - nedostatok finančných prostriedkov, paliva do motorového vozidla, ktorým má vykonať dlhšiu trasu, resp. vopred ani nevie presne v akej vzdialenosti, či má dokonca vybitý telefón a súčasne nefunkčnú nabíjačku v aute - je v rozpore s prirodzeným logickým myslením osoby plne spôsobilé na právne úkony, ak odíde z miesta, resp. mesta, príkladmo B., kde je rozumný predpoklad, že tu môže mať k dispozícii všetku potrebnú infraštruktúru - na nabitie telefónu, na natankovanie, či získanie akýchkoľvek bližších informácií potrebných pre dostavenie sa na riadne určiteľné miesto v blízkosti hraníc na území SR pre osoby majúce záujem o vopred dohodnutú legálnu prepravu osobným motorovým vozidlom cez územie republiky, čo nie je možné ospravedlňovať dezorientáciou, či zmätočným správaním, nakoľko pre takéto nezmyselné rozhodnutie a správanie obžalovaný nemal žiadny rozumný v logických súvislostiach vysvetliteľný dôvod, pokiaľ by na tom nebol vopred s niekým (objednávateľom) dohodnutý a nekonal vopred cielene, s úmyslom získať za to nejakú výhodu (odmenu), o ktorej sám koniec koncov spontánne v úvodných vyjadrenia po zadržení aj verbalizoval, o sume za odvoz každej jednej osoby.

Obžalovaný totižto oproti tomu na pokyn jemu neznámej ukrajinsky hovoriacej osoby (ako sám verbalizoval) s preňho bezpečného miesta (mesta, obce) odchádza pre obžalovaného (podľa jeho vyjadrenia) do úplne neznámej obce na slovensko-ukrajinskej hranici v noci, s vybitým mobilom, bez paliva v aute, no najmä bez bližších informácií na vopred ešte neurčené miesto, preto za danej dôkaznej situácie musel byť obžalovaný minimálne uzrozumený s touto skutkovou okolnosťou, že v skutočnosti bude mať za úlohu nelegálne previesť cez územie Slovenskej republiky osoby, ktoré sa nelegálne dostali na územie republiky, teda nelegálne prekročili jej hranice – a ako to správne hodnotí aj okresný súd - je bez významu z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného, či mal alebo nemal obžalovaný presnú vedomosť o tom, že ide o migrantov – občanov z Bangladéša, či Pakistanu.

Napokon zrozumiteľne nebolo vysvetlené, prečo obžalovaný s autom zišiel z hlavnej cesty v obci až na lesnú príjazdovú cestu, úplne mimo miestnu cestnú komunikáciu a už úplne mimo riadnej pozemnej komunikácie na miesto, kde sa nemohli ani obísť dve autá vedľa seba, keď od lesa (štátnej hranice) prichádzal oproti policajnej hliadke, čoby vysvetľovalo čerstvo ušpinené auto od blata, no nebolo vysvetlené najmä čerstvé blato v aute, konkrétne čerstvo zašpinené sedadlá jazdca a spolujazdca zozadu za sedadlami, no najmä čerstvé blato v kufri auta s lístím a ihličím totožným, ktoré sa nachádzalo priamo na mieste, kde mali byť zadržaní nelegálni migranti, (no rovnako aj obžalovaný), ktorí takto mokří a zašpinení boli zadržaní cca 100 až 150 metrov od miesta, kde sa obžalovaný stretol s policajnou hliadkou, ktorá práve znala terénu, plniac si služobné povinnosti vediať o tam existujúcom prechode cez mostík vedúci cez potok (v ktorom bola nájdená časť migrantov), išla skontrolovať terén vedúci bezprostredne k slovensko-ukrajinskej hranici.

Za danej dôkaznej situácie niet rozumných pochybností spôsobe a okolnostiach, za akých sa obžalovaný rozhodol vycestovať na územie Slovenskej republiky, s akým cieľom (zámerom) aj prihladnutím na to, ako sa mal počas dňa správať, keď sa vrátil cez podstatnú časť územia republiky späť do oblasti hraničného prechodu, bez logicky zdôvodniteľného vysvetlenia (ako už bolo skôr hodnotené), pričom k reálnemu stretnutiu s „klientmi“ štátnymi príslušníkmi z tretích krajín – migrantmi – a ich následnému nelegálnemu prevozu cez územie Slovenskej republiky nedošlo (ani k dokonaniu trestného činu), len z tohto dôvodu, že tieto osoby (migranti) boli na podnet ukrajinskej strany dohľadané a zaistené na

našom území našimi príslušníkmi F. I. D. skôr, ako sa obžalovaného podarilo ich z miesta, kde bol zadržaný, odvieť.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, sa stal je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako zločin prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že v úmysle získať pre seba priamo finančnú výhodu, dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k tomu, aby pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, organizoval prechod cez jej územie, alebo také konanie umožnil, alebo v ňom pomáhal a tento čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách.

Ako už bolo v úvode naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku zistil, že okresný súd nehodnotil skutočnosť plynúcu zo záverov vykonaného dokazovania spočívajúcu v tom, že žalovanej trestnej činnosti sa obžalovaný A. B. dopustil v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, čo bolo podstatné pre posúdenie naplnenie dôvodov pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby z dôvodu § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, spáchanie skutku v stave zmenšenej príčetnosti, čo malo následne vplyv na určenie výmery trestnej sadzby a bol aj dôvodom pre zrušenie výroku o treste, keďže uložený trest je preto neprimeraný tak, ako to predpokladá ust. § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd si osvojil argumentáciu okresného súdu v rámci postupu pri určovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v prospech poľahčujúcich, keďže nezistil priťažujúcu okolnosť, ale ustálil, opierajúc sa o neexistujúce trestnoprávnu, resp. priestupkovú minulosť obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona, t. j. viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, preto správne pristúpil okresný súd k úprave trestnej sadzby v zmysle ust. § 38 ods. 2 a 3 Tr. zákona, a to k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd prihliadal pri úvahách o uložení trestu, najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majú na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne, okolnosti za ktorých sa tohto činu dopustil obžalovaný a samotná osoba obžalovaného vedú krajský súd k dôvodnému záveru, že v danom prípade ochranu spoločnosti je možné dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania a preto podľa názoru krajského súdu boli v posudzovanom prípade splnené podmienky pre použitie mimoriadneho ustanovenia pre zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zákona.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, súd totižto môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatela, za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatela neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Majúc teda na zreteli vyššie uvedený účel trestu, ako aj jednotlivé hľadiská ukladania trestu, dospel krajský súd k záveru, že tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie bude primeraným trestom pre obžalovaného v danom prípade trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 3 (troch) rokoch.

Vzhľadom nato, že obžalovaný nebol v predchádzajúcich desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin, preto ho súd v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rovnako a z totožných dôvodov ako okresný súd aj krajský súd uložil obžalovanému A. B. aj trest prepadnutia vecí a to zaistených mobilných telefónov 1 kus NOKIA 31 IOs so SIM kartou č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXVXXLTE a 1 kus iPHONE 6s striebornej farby IMEI: XXX XXX XXX XXX XXX, pretože sa jedná o veci, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu.

To boli dôvody, preto ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku za nedôvodné a súčasne dôvody, pre ktoré krajský súd v danom prípade postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku a zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a sám na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom rozsudkom rozhodol tak, ako je to uvedené v jeho výroku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.